

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. A.
e. č. X, st. přísl. X
pobytem X

zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9
proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, čj. KRPB-92195-51/ČJ-2020-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, čj. KRPB-92195-51/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo

rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) ve spojení s ustanovením § 125 odst. 1 téhož zákona o 19 dnů, tj. do 4. 8. 2020.

2. Žalobci bylo prodlouženo zajištění napadeným rozhodnutím za účelem předání do příslušného členského státu EU (Rumunsko) k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země či osobou bez státní příslušnosti (dále jen „nařízení Dublin III“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve odkázala na své rozhodnutí ze dne 21. 5. 2020, č.j. KRPB-92195-17/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), jímž byl žalobce zajištěn za účelem předání do příslušného členského státu EU s tím, že doba zajištění byla stanovena na 32 dnů. Žalovaná dále sáhla k prodloužení zajištění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, č.j. KRPB-92195-45/ČJ-2020-060022-Z („rozhodnutí o prodloužení zajištění“), tj. do dne 16. 7. 2020.
4. Žalovaná zkoumala, zda nadále trvají důvody pro zajištění žalobce podle ustanovení § 126 písm. a) ZPC a zjistila, že po zahájení dublinského řízení byly dne 1. 6. 2020 Ministerstvem vnitra, OAMP odeslány žádosti o převzetí žalobce zpět do Rumunska. Lhůta pro odpověď byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III do 4. 5. 2020. Z evidencí Policie ČR vyplývá, že do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyly odpovědi obdrženy ani z jednoho osloveného členského státu.
5. Žalovaná v zásadě vycházela ze skutkového stavu věci zjištěného v prvotním řízení o zajištění. Žalobce vstoupil neoprávněně na území ČR dne 20. 5. 2020 a dne 21. 5. 2020 byl zajištěn při kontrole Policie ČR. Nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval pobývat v ČR. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jeho otisky prstů se shodují se záznamem ID X (Rumunsko).
6. V rámci podání vysvětlení dne 21. 5. 2020 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Tuniska. Se svým kamarádem H. Ch. odletěli z Tuniska do Srbska, odkud se po čtyřech měsících dostali do Rumunska nelegálním přechodem mimo hraniční přechod. Tam jim vzali otisky prstů a byli jeden až dva měsíce v táboře. Odtud pak odešli a nastoupili bez vědomí řidiče na rumunských hranicích do kamionu, který je převezl až do ČR, kde vystoupili, protože už měli hlad. U stánku s jídlem je kontrolovala Policie ČR, kde byli zajištěni. Dále žalobce uvedl, že cestovní pas ztratil v Srbsku, přičemž se chtěl dostat až do Spolkové republiky Německo. Nikde však o azyl nežádal. V EU žalobce nemá žádné rodinné vazby, pouta ani jiné závazky. Uvedl, že se cítí zdrav a bez příznaků nemoci COVID-19.
7. Žalovaná dále hodnotila i tvrzení, která vyplývají z podnětu žalobce k doplnění správního spisu ze dne 29. 6. 2020 a která jsou obsažena v protokolu o pohovoru ze dne 17. 6. 2020 provedeného v tzv. dublinském řízení vedeném Ministerstvem vnitra

- (OAMP). Žalovaná uvedla, že žalobce žádné nevhodné chování ze strany rumunských policistů při podání vysvětlení neuvedl, ačkoliv měl možnost tyto skutečnosti sdělit. Pouze uvedl, že se mu Rumunsko nelíbí jako stát. Neuvedl ani žádné výhrady k táboru, kam byl odvezen, naopak řekl, že tábor byl otevřený a mohl z něho i do něho volně přicházet. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí zdravý, přičemž o žádných parazitech ani jiných zdravotních problémech neinformoval. Na rozdíl od pohovoru v dublinském řízení rovněž nesdělil, že má sestru v SRN a že v Rumunsku udával jinou totožnost (A. A.). Z předložených fotografií není zřejmé, kdy byly pořízeny a ani z nich není patrné, že by byl žalobce zanedbaný, příp. neměl vhodnou hygienu.
8. Žalovaná dovodila, že míra důvěryhodnosti žalobce je značně oslabena a tvrzení, která žalobce uvedl v dublinském řízení, jsou ryze účelová s cílem zabránit svému předání zpět do Rumunska. Jak sám žalobce uvedl, nechce se vrátit zpět a i kdyby byl vrácen, stejně by tam nezůstal.
 9. Žalovaná konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Dospěla k závěru, že v případě žalobce je dáno nebezpečí útěku, neboť nedisponuje platným cestovním dokladem a dal svým chováním najevo, že nebude vyčkávat do doby, než bude předán do Rumunska s tím, že chce pokračovat do Německa.
 10. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda postačuje uložení mírnějších opatření ve smyslu ustanovení § 123b ZPC, anebo nikoliv. Dospěla k závěru, že žalobce nemá ani adresu místa pobytu, ani adekvátní finanční prostředky, takže vzhledem k hrozícímu zmaření účelu dublinského řízení žalovaná uzavřela, že nejsou podmínky pro uložení zvláštního opatření.
 11. Žalovaná také zkoumala, zda je předání žalobce v dublinském řízení potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. K tomu dovodila, že tomu tak není, neboť žalobce netvrdil žádné rodinné či obdobné vazby na území ČR a ani takové okolnosti nebyly zjištěny.
 12. K otázce systematických (systémových) nedostatků v azylovém systému přijímajících členských států žalovaná uvedla, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ani Soudní dvůr EU či české soudy aktuálně nepožadují, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů do Rumunska. Žalovaná zjišťovala též veřejně dostupné informace v databázi AIDA či Human Rights Watch. Dále žalovaná vycházela z informací EASO a nevládní organizace Generatie Tanara Romania, která spolupracuje s UNHCR. Kromě toho žalovaná poukázala na statistiky dublinského řízení dle databáze EUROSTAT za rok 2015 a na výsledky tzv. relokací uprchlíků z Itálie a Řecka. Stran aktuálního stavu rumunského azylového systému žalovaná poukázala na podkladovou Informaci OAMP ze dne 2. 9. 2019.
 13. Z uvedených důvodů vyhodnotila žalovaná možnost předání žalobce do příslušného členského státu jako reálnou a uskutečnitelnou v době trvání zajištění. Délka doby zajištění byla stanovena vzhledem k úpravě v nařízení Dublin III a § 125 odst. 1 ZPC na 19 dnů (tj. do 4. 8. 2020), a to i s přihlédnutím k judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015).

III. Žaloba

14. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně shrnul průběh zajištění žalobce od jeho vstupu na území ČR dne 20. 5. 2020. Napadené rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění o 19 dnů považuje žalobce za nezákonné, neboť žalovaná se bez řádného odůvodnění nevypořádala s tím, zda žalobce není zranitelnou osobou. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
15. Žalobce uvedl, že žalovaná byla povinna se více zabývat možnou zranitelností žalobce. Odkázal v tomto ohledu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 14. 11. 2017, č.j. 5 Azs 223/2017-27. Co se týká právní úpravy, povinnost hodnotit zranitelnost osoby vyplývá z čl. 11 odst. 1 tzv. přijímací směrnice, která se použije v dublinském řízení na základě odkazu obsaženého v čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Upozornil též na názor veřejného ochránce práv o nedokonalosti postupů policie při zjišťování zranitelnosti v řízeních podle zákona o pobytu cizinců.
16. V případě žalobce se žalovaná nezabývala zranitelností žalobce ani před vydáním prvotního rozhodnutí o zajištění, ani při vydání napadeného rozhodnutí poté, co žalobce navrhl doplnění správního spisu o podklady ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce byl v minulosti vystaven násilí ze strany rumunské policie a špatnému zacházení v uprchlickém táboře v Rumunsku. Žalovaná se tvrzeními žalobce nezabývala s odkazem na jeho sníženou důvěryhodnost.
17. Žalobce namítá, že jeho tvrzení obsažená v protokolu o pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení nelze označit bez dalšího za účelová. Žalované chybí nastavené mechanismy pro identifikaci zranitelných osob.
18. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

19. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2020 žalovaná uvedla, že námitky žalobce považuje za nedůvodné. K námitkám samotným uvedla, že žalobce sám ve své výpovědi při podání vysvětlení neuvedl jedinou skutečnost, na základě které by žalovaná mohla dovodit, že byl v Rumunsku vystaven špatnému zacházení. Tělo žalobce neneslo žádné viditelné stopy násilí a ani v jeho chování nebyly zaznamenány žádné známky případného traumatu z nelidského zacházení. Naopak žalobce před vlastní výpovědí uvedl, že se cítí zdravý. Ani ze zbytku jeho výpovědi neplyne, že by v Rumunsku čelil špatnému zacházení či nevyhovujícím podmínkám v uprchlickém táboře.
20. Žalovaná je toho názoru, že nepřekročila meze správního uvážení, pokud dospěla k závěru, že tvrzení žalobce, která nebyla ničím podložena a která byla učiněna až měsíc po prvotním zajištění, jsou účelová s cílem vyhnout se předání do Rumunska, které přijalo odpovědnost posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Důvěryhodnost osoby žalobce byla oslabena nejen zřejmým rozporem mezi jeho

počáteční výpovědi a dodatečným vyjádřením, ale i tím, že před rumunskými orgány vystupoval záměrně pod smyšlenou identitou.

21. I kdyby žalovaná připustila, že byl žalobce vystaven při svém zadržení po nelegálním překročení státní hranice fyzickému útoku ze strany rumunského policisty, jednalo by se spíše o exces, na základě něhož nelze usuzovat, že by mu byl opět žalobce v případě předání zpět do Rumunska vystaven. Situace v Rumunsku podle názoru žalované nevykazuje znaky systémových nedostatků.
22. Žalobce proto není zranitelnou osobou, kterou by nebylo možno předat zpět do Rumunska. Z uvedených důvodů žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
23. V replice k vyjádření žalované ze dne 27. 7. 2020 žalobce uvedl, že plně odkazuje na text žaloby, pokud jde o mechanismus pro identifikaci zranitelných osob, který jednoduše absentuje. Tvrzení žalobce o účelovosti výpovědi během pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení dle názoru žalobce zcela vybočuje ze zákonů logiky.
24. S ohledem na tvrzení žalovaného správního orgánu, že fyzický útok ze strany rumunských policistů je ojedinělý exces, žalobce odkazuje na zprávy a svědectví zaznamenané a publikované Border Violence Monitoring Network (BVMN). BVMN nabízí možnost vygenerovat jednotlivá svědectví podle nastavených kritérií. Žalobce předkládá dokument, který zachycuje osm podaných svědectví o odsunech (angl. *pushbacks*) z Rumunska, kdy datum bylo nastaveno od 1. 1. 2017 do 27. 7. 2020, celkem organizace eviduje 8 zpráv o 9 různých případech odsunů z Rumunska, během kterých bylo použito násilí či vyhrožování. Těchto 9 případů bylo evidováno mezi 17. 2. 2020 a datem podání repliky.
25. BVMN uvádí, že databáze svědectví nemůže být použita pro statistiku odsunů, neboť ne o každém odsunu chtějí jeho oběti podat svědectví a ne vždy jsou k dispozici dobrovolníci, kteří by o svědectví sepsali zprávu. Každá zpráva uvádí typ použitého násilí, případy zahrnují bití (obušky, rukama, jiné), nadávky, kopání a zničení či krádež osobních věcí. Zprávy hovoří o podepisování dokumentů bez řádného či vůbec žádného tlumočení, nucení k podpisu dokumentů, špatných podmínkách v detenčním zařízení, ničení a krádežích osobních věcí, především peněz a telefonů, použití elektrického zařízení k vyvolání šoku během tzv. *pushbacku*, bití obušky a kabely, kopání a odebírání léků. Zpráva BVMN z dubna/května letošního roku hovoří o případech vyhoštění z Rumunska přes Srbsko, Severní Makedonii až do Řecka, kdy bylo použito závažné násilí, rentgenový snímek zachycuje zranění lebky, který bylo utrpěno při odsunu z Rumunska (s. 8).
26. Ve zprávě z června 2020 se hovoří o brutálních praktikách, kdy byli muži i ženy mláceni kabely a obušky, bylo jim vyhrožováno použitím zbraní, přičemž text vychází především z dostupných svědectví. Výše uvedené zprávy BVMN jasně prokazují, že policejní brutalita a násilí není ojedinělý exces, ale že se jedná o opakující se jev, který je neziskovými organizacemi monitorován.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
28. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
29. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl kontrolován policejní hlídkou na parkovišti v prostoru bývalého hraničního přechodu Lanžhot dne 20. 5. 2020. Ve správním spisu je obsažen záznam ze systému EURODAC, protokol o podání vysvětlení ze dne 21. 5. 2020. Při něm žalobce zejm. uvedl, že pěšky překročili hranice ze Srbska do Rumunska bez převaděče. Pak je kontrolovala policie a odvezla je do tábora, kde dostali nějaké dokumenty. Tábor byl otevřený, takže mohli volně odejít. Za jeden až dva měsíce odešli s kamarádem Hamzou z tábora a překročili maďarskou hranici v kamionu. Poté vystoupili v ČR a byli zajištěni policií. Žalobce se chtěl dostat do Německa, nechce se vrátit do Rumunska.
30. Z dalšího průběhu řízení je patrné, že žalovaná vydala rozhodnutí o prvotním zajištění dne 21. 5. 2020, dále obdržela oznámení o zahájení tzv. dublinského řízení ze dne 1. 6. 2020. Žalovaná reagovala prodloužením zajištění rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020. Poté obdržela podnět žalobce k doplnění správního spisu o podklady z tzv. dublinského řízení, konkrétně kopii protokolu o pohovoru ze dne 17. 6. 2020 a 4ks fotografií podoby žalobce. Následně bylo vydáno rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění o 19 dnů (napadené rozhodnutí).
31. Žaloba **není důvodná**.
32. Krajský soud ve shodě s argumentací žalobce poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č.j. 6 Azs 275/2018-72 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož otázka, zda je cizinec zranitelnou osobou, resp. zda se stal obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění cizince možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jelikož zajištění žalobce bylo provedeno za účelem jeho předání do Rumunska v dublinském řízení (§ 129 odst. 7 ZPC), je otázka zranitelnosti žalobce relevantní i pro rozhodnutí o zajištění žalobce, jakož i jeho prodloužení, o něž se jednalo v předmětné věci.
33. Zákon o pobytu cizinců (ZPC) však žádné vymezení zranitelnosti osoby neobsahuje. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, které však nelze na řízení o zajištění podle § 129 ZPC přímo aplikovat, se zranitelnou osobou rozumí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť

- obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
34. Ve smyslu čl. 28 odst. 4 Nařízení Dublin III platí, že pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice 2013/33/EU. Podle čl. 11 této směrnice platí, že *„Hlavním zájmem vnitrostátních orgánů by mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami. Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu.“*
35. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice) platí obecná zásada, že *„Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.“* Podle čl. 22 odst. 1 této směrnice pak platí, že posouzení zvláštních potřeb zranitelné osoby se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.
36. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.r.s.) V tomto ohledu krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné, přehledné a logicky odůvodněno. Samotné otázky tvrzené zranitelnosti žalobce se žalovaná rovněž dostatečně věnovala, tudíž ani v tomto ohledu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
37. Co se týká samotného obsahu zdůvodnění závěrů žalované ohledně tvrzené zranitelnosti žalobce, krajský soud uvádí následující. Ze správního spisu je jednoznačně patrné, že v protokolu o podání vysvětlení žalobce nezmínil žádné indicie nasvědčující, že by na své cestě v Rumunsku zažil nepříznivé či dokonce nelidské zacházení ze strany rumunské policie. Zjevně ani protokolující úřední osoba nezaznamenala, že by žalobce nesl nějaké viditelné stopy po bití či mučení, pročez tímto směrem nepadly žádné upřesňující otázky. Nicméně žalobce sám uvedl jako důvod pro svou neochotu vrátit se do Rumunska, že se mu v Rumunsku nelíbilo a že se mu to tam nezdá *„perspektivní“*. Každopádně potvrdil svůj záměr jet do Německa.
38. Naproti tomu z jeho výpovědí v dublinském řízení při pohovoru dne 17. 6. 2020 plynou poněkud odlišné skutečnosti. Žalobce vyličil dva incidenty s rumunskou policií spočívající v bití a nadávkách, které od sebe mělo dělit asi tři týdny. Žalobce předložil i nedatované a blíže neurčené fotografie (4 ks) zobrazující jeho podobiznu, nicméně není z nich patrné, zda žalobce měl nějaká zranění v obličeji. Krajský soud v zásadě souhlasí s hodnocením těchto výpovědí žalobce jako méně věrohodných a nepřesvědčivých,

které spíše naznačují, že žalobce hodlá ztížit Ministerstvu vnitra jeho rozhodování o přemístění zpět do Rumunska. Naproti tomu ve věci zajištění žalobce brojil teprve proti druhému prodloužení zajištění napadeným rozhodnutím, což nepochybně souvisí s tím, že již byl zastoupen toutéž organizací jako v řízení o přemístění (dublinkém řízení).

39. Krajský soud dále poukazuje na skutečnost, že žalovaná v jednoúkonovém řízení o zajištění či jeho prodloužení nemá časový ani věcný prostor k hlubšímu zkoumání zranitelnosti žalobce. Jinak je tomu v samotném dublinkém řízení, v němž přísluší Ministerstvu vnitra odpovědnost za rozpoznání příp. zvláštních potřeb cizince. Definování zranitelné osoby je významným prvkem pro další fáze řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy zákon dále předpokládá určení specifických potřeb materiálního i procesního charakteru a zohlednění specifické situace zranitelných osob, a to nejen tehdy, jde-li o uložení alternativy k zajištění, případně o samotné zajištění (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, čj. 6 Azs 170/2019-50).
40. Pokud žalobce uvedl v dublinkém řízení, že byl opakovaně bit a slovně napadán ze strany rumunské policie poté, co byl zadržen po přechodu srbsko-rumunské hranice, krajský soud upozorňuje, že i kdyby jeho tvrzení byla pravdivá a při podání vysvětlení žalované je žalobce záměrně zamlčel, neznamená to bez dalšího, že by splňoval definici zranitelné osoby. Většina uprchlíků, kteří přecházejí ilegálně hranice jednotlivých členských států EU, musí počítat s tím, že se střetnou s určitým nepříznivým zacházením ze strany bezpečnostních složek členských států, a to zejm. při neochotě podvolit se zadržení a provedení lustrací v evidencích schengenského systému. Pokud při těchto zákrocích dojde k excesům a nezákonnému jednání bezpečnostních složek, nestávají se oběti těchto zákroků automaticky zranitelnými osobami. Jde vždy o to vyhodnotit, zda se jednalo o formu *hrubého psychického či fyzického násilí*, a nikoliv o běžné nasazení zajišťovacích prostředků v rámci konání policejních jednotek (např. nasazení pout, použití chvatů, kopů, atd.).
41. Jelikož žalobce sám nesdělil takové skutečnosti žalované při svém prvotním zajištění a indicie k takovému zacházení nebyly zjevně dovoditelné ani z jeho fyzického stavu a chování, nelze vytýkat žalované, že se žalobcem nezacházela jako se zranitelnou osobou.
42. Ve vztahu k dokumentům nevládní organizace Border Violence Monitoring Network, resp. konkrétně vybraným pasážím z těchto dokumentů krajský soud uvádí, že nepochybně platí validitu informací v nich uvedených a neučinila tak ani žalovaná v soudním řízení. Citované dokumenty vypovídají o tom, že v několika případech mělo dojít k tzv. násilnému (ad hoc) navrácení cizince z Rumunska zpět do Srbska, a to za užití vyšší intenzity násilí. Konkrétně zpráva z června 2020 (s. 8) se věnuje podrobněji násilí rumunské policie na hranicích se Srbskem a odkazuje na čtyři zprávy, které vypovídají o 23 osobách, které byly nelegálně přemístěny rumunskou policií do Srbska, ačkoliv byli žadateli o azyl. Srbské nevládní organizace hovoří dokonce o dvou stech lidech denně, kteří jsou násilně navraceni do Srbska.

43. Bez ohledu na to ve vztahu k předmětné věci krajský soud uzavírá, že případ žalobce je odlišný, neboť se – relativně v pořádku – dostal do rumunského uprchlického tábora a byl registrován jako žadatel o azyl. Tudíž je logicky zcela vyloučeno, aby byl považován za oběť násilného navrácení (*ad hoc removal, push back*) tak, jak je popsáno v uvedených zprávách. Případné násilí rumunské policie, které mohl s určitou mírou pravděpodobnosti na své cestě zažít, se zřetelem ke všem okolnostem dokumentovaným ve věci nedosáhlo úrovně mučení či nelidského zacházení.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.